

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

|| SALUT PÚBLICA || INTERESSOS POPULARS || ARTS Y LLETRAS ||

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 2, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 peseta; Un número, 1 quarton. — Surt a llum los divendres ab tota regularitat. — SUBSCRIPCIÓ: Espanya, 8 rals trimestres; Estranger, 16. —

SOBRE L' SUFRAGI UNIVERSAL.

A Medrit s' están tirant los trastos pel cap sobre si s' ha de donar ó no s' ha de donar lo sufragi universal.

Y observis, encara que sola sia de passada, que a Espanya may se diu: lo poble te aquests ó aquells drets, sino: se li donan los drets tals ó quals. Perque aquí ningú te més drets que 'ls que l' Govern vol.

Mes tornan a la qüestió del sufragi. La Epoca ha arribat a perdre de tal modo l' oramus que fins diu que no te cap ni p-us axó de voler fer participar del sufragi a las masses ignorants que no representan cap interés social.

De manera que La Epoca creu que l' treball no es un interés social. Pera aquesta vella senyora no hi ha sens dupte cap altre interés social que la ganduleria de la gent que ella representa, y no veu, ó no vol veure, que aquesta meteix ganduleria no podria existir sense l' treballadors que la mantenen ab la seva suor.

Dins del Estat actual un ministre, pera no fer més que disbarats, no obchint altra lley que l' seu capritxo, cobra tant com 33 famílies de treballadors útils quin cap principal guanyés 2,50 pesetas de jornal durant los 300 dies de treball del any, de manera que ell sol ab la seva familia consum tant com 165 personas de famílies jornaleras, suposant un terme mitj de 5 individus per familia. Y partint de aqueix meteix càlcul, una sola familia privilegiada consum tant com 53.333 famílies obreres formant un total de 266.666 individus. Y cuidado que l' jornal de 2,50 pesetas está molí per demunt del jornal mitj, puig a Espanya son molts més las comarcas en que l' treballador guanya 1,50 pesetas que no pas aquelles en que n' guanya 2'50.

Ara be, (li sembla a La Epoca que la classe que sosté tota aquesta balaumba de empleats y de parásits ab lo seu jornal, perque en darrer resultat totas las contribucions las paga la classe treballadora, es una classe que no representa cap interés social?

Nos agradaria veure com s' arregliarian las clases burocráticas y contribuyents lo dia en que, per qualsevol causa, desaparegués la classe treballadora.

Y advertis que no dihem axó perque 'ns importi gran cosa que 'ns donguin ó no, com diuben ells, ó que 'ns reconguin, com dihem nosaltres, lo dret de sufragi, puig que aquest reconeixement no sols no canviaria en res lo nostre estat actual, sino que ni tan sols influiria gens en la marxa de la política.

En bonas mans está l' pandero, ó las urnas,

que pera l' cas es igual, pera que l' sufragi universal donés un resultat diferent del que fins ara ha donat lo sufragi restringit! Perque es cosa sabuda que a las urnas s' hi poden ficar los noms que s' vulguin, mes may ne sortirá cap més que l' Govern vulga.

Si ab lo sufragi restringit, si votant sols los mal anomenats contribuyents, s' havia de elegir un zero al nombre de vos obtingut per lo candidat oficial, tot se reduiria a elegir hi dos si l' sufragi fos universal.

Los obrers, la massa ignorant, com nos diu La Epoca, no faríem en las eleccions més que l' paper de comparsa, que es lo que tan avuy los que segons l' actual lley electoral tenen vot.

Als obrers nos agrada més veure las comedias que no pas representarias, y com a Espanya las eleccions no son més que una farsa de mal género, no hi volém tenir part ni art.

Lo dia en que volguem fer us del dret de sufragi, no esperarem a que 'ns donguin; nos lo pendrem, perque es ben nostra.

Entre tant pot dormir tranquila La Epoca, segura de que las masses ignorants no ho son tant que vulguin passar com confeccionadoras, a lo menos en part, de las lleys que al Congrés se fassin contra ellas meteixes.

Coneixem la intenció dels que 'ns governan, lo meteix que la dels que 'ns volen governar. Sabem que fins son capassos de concedits tres ó quatre diputats obrers, com ho feren l' any 69, pera fer nos veure que l' sufragi es lliure, mes no per axó caurém en lo parany.

Mentres hi hagi candidats oficials, apoyats moralment pel Govern, no mossegarem l' am.

LO BOLSISTA

...
A LLETJA

— ¡Quina sorpresa! ¡Vosté per aquí, senyor Tóful!

— Ja fa una pila d' anys que soch a Barcelona. ¡Y vosté, don Ignocenci!

— Jo he arribat so ara. Mes lo veig fet tot un senyor, ab barret de copa y tot. ¡Que potser ha deixat ja la tocineria!

— Desde que vaig sortir de Manlleu. Ara soch corredor de Bolsa.

— ¡Qué vol dir aixó!

— Que vench y compro paper del Estat, accions y obligacions de ferrocarrils, etc., etc., per compte d' altres.

— ¡Y aixó donat!

— ¡Y tant com dons. Jo, aquí ahont me veu, he fet dues ó tres vegadas una fortuna de dos ó

trescents mil duros, l' he tornada a perdre y la he fet de nou altra vegada.

— ¡Mes pera fer una fortuna aixís se deuen necessitar molts quartos, senyor Tóful!

— Cap.

— Donchs no ho entench.

— Es molt senzill. Veu, en aquest moment está l' 4 per 100 interior a 63,60. Vosté m' dona ordre de comprar doscents mil rals, y qui diu doscents mil rals diu un milió. A la nit los cambis de París venen alts y l' paper se fa a 62. De 63,60 a 64 van quaranta centims, que, a duro per centim, son 40 duros de ganancia per cada doscents mil rals que vosté hagi comprat, tres dos duros y mitj que val lo corretaje de compra y venta, quedan 37 duros y mitj que vosté s' fica a la butxaca.

— ¡Y pera fer aixó no tinch que bestreure cap diner!

— ¡Ni un centim.

— ¡Que li sembla, senyor Tóful, si probessim fortuna!

— Com vosté vulgui, don Ignocenci; estich a las ordres de vosté.

— ¡Pot ser que comprim un milió.

— ¡Vaig a comprarli.

Mentres lo corredor es al corro, don Ignocenci se queda fent càlculs y dihent entre si:

— ¡Sí, no hi ha dupte, de 63,60 a 64 van quaranta centims; la ganancia es segura. ¡Y jo, bestia de mi, que he passat tota la vida treballant pera treure al cap-de-vall una ganancia de sixanta ó vuyanta duros al mes! ¡Be podia haver fet com en Tóful, un aicot que era tocinyaire a la nostra vila y que ara me l' trobo fet tot un senyor milionari!

En aixó lo senyor Tóful torna a reunir-se ab ell y li diu:

— ¡Ja está fet. He comprat un milió a 63,62 y mitj.

— ¡No m' havia dit que compraria a 63,60!

— ¡Pot ser, com s' esperan bons cambis de París, lo paper va pujant.

— Esta be; son dos duros y mitj menos de ganancia per cada doscents mil rals, ó sian dotze y mitj pel milió, ¿no es aixó?

— Aixó meteix.

— ¡Y quin podré saber qué es lo que he guanyat!

— Passi a las 6 de la tarde pel Bolsin.

— Vaja, donchs, estiga bo y fins al vespre.

AL BOLSIN

Don Ignocenci dirigitse a un dels concurrents:

— Dispensi; ¡me sabia dir si hi es lo senyor Tóful!

—Mirisel, ara surt.
 —Senyor Tòful?
 —Don Ignocenci!
 —Y be, ¿quan havem guanyat?
 —Y quina mala estrella que ha tingut!
 —Què vol dir?
 —Que en aquest moment se està operant a 63.
 —A 63? Donchs no m' havia dit que aquest nit se faria a 64?
 —Y tot ho feya creure. Mes hi ha males notícies de Bulgària, y l' cambi s' escorra com una candela posada cap per avall.
 —Y ara ¿què fem?
 —Jo si los de vostè vendria.
 —Perdenti?
 —Quin remey hi ha! Val més perdre poch que no pas molt.
 —Venem, donchs, ja que vostè ho vol.
 Lo senyor Tòful se n' va y torna al poch rato pera dir a don Ignocenci:
 —He venut lo millor que he pogut: 62,92 y mití.
 —Donchs no m' havia dit que s' feyan operacions a 63?
 —Això era quan l' he trobat a vostè, mes mentres ensoñavom lo cambi anava baixant.
 —De modo que havem perdut?...
 —Mirí, de 62,92 y mití a 63,62 y mití van 70 cèntims, que són 70 duros per cada doscents mil rals, ó són 350 duros pel miló; més 12 duros y mití de corretatge, són 362 y mití; més cinch duros d' empensos, són 367 y mití. Demà li passaré la liquidació
 —De manera que toquem a 183 duros y 15 rals ca la hu?
 —Còm cada hu?
 —Clar, entre vostè y jo, puig que anavam a compte y mitat.
 —No senyor, vostè està equivocant, jo no faig més que corretatjes.
 —Donchs me sembla que jo sempre he dit: comprén, veném, y que sempre he parlat en plural.
 —Donchs jo sempre ho he entès en singular.
 —Bo, bo, està be; demà passám lo compte.
 Y don Ignocenci surt del bolsín tot dihent:
 —Una vegada m' han arripetat, que duas no m' atraparan.

A CASA DEL SENYOR TÓFUL.

—Sembla que venx content?
 —Sí, Isabel, avuy ha sigut bon dia: he guanyat cent cinquants duros de corretatjes.
 —Donchs hi ha hagut moviment?
 —Molt; las notícies arribavan y s' desmentien ab una rapides extraordinària. Hi ha hagut una gran variació de cambi.
 —A còm ha quedat?
 —A 64,10. Pera que t' recordis d' aquest dia t' he comprat un corse de vestit que m' costa cent duros: demà te l' durán.
 —Gracias, Tòful, t' ho agraeixo molt.

L' ENDEMÀ DEMATÍ AL MIS.

Don Ignocenci, tot prenent una xica de xocolate, llegeix lo *Herau* y s' troba ab aquesta notícia:
 «Abir a la tarde una falsa alarma va introduhir lo pànich en lo Bolsín, fent baixar los cambi fins a 62,92. Los partes de la nit, desmentint totas quantos notícies havian corregut per la tarde, reanimaren los cambi que, ab las bonas notícies rebudas de Londres, quedaren a las 10 de la nit a 64,10.»
 Don Ignocenci llegeix l' diari exclamant:
 —Mal viciat! Senyor Tòful y l' consell que m' va donar! Si jo no hagués venut, en lloch de perdre 350 duros, n' hauria guanyat 250.
 Torna a agafar lo diari y llegeix:
 «Abir va ser sorpresa una partida de joch a un café de la Barceloneta, ocupantse dos jochs de cartas y una pesseta y mitja en pessas de cinch cèntims.»

L' home, desesperat, torna a llenyar lo diari, paga l' xocolate y surt del café tot dihent:
 —Sí, sí, poden anar perseguint lo joch en los cafés, mentres lo permeten y autorizan a la Bolsa!

L' AVARO

Está més grech que la cera,
 los llavis se pomen y lluchan,
 los ulls esclufonen y fanco,
 y l' orna s' hinch y abiat.
 Més que no pas noves humanes
 no somben orpas sas manes.

ella bona el clava las unglas de segur n' arrenca tall.
 És que en sas orpes caygui op torna a nostre may, que arrencorri a n' ell un quart se arrencorri un corral.
 Ya vagat tal com anava la lo meoms querente anya, ab una peticions fets trocassa y un gaxon tot desbist.
 Per' anar per dins de casa porta un casquet tot estrany, y quan surt un barrat porta que ni de pell té avall.
 Tal y com vonden lo venben tan mal vestit y tan flach, no es aquest home cap pobre, puig es tot un hucador; mes es tant lo que li agrada del se lo llhent menat, que encara que tinga gana no menja per no gastar.
 Ell no ha sabut en sa vida que es fer una caritat, y dona mort de miseria a los mortals que passen; puig es sabut que 'ls avaros de cor no n' han tingut may. Si no s' planyen ella metexas, ¿y los jorns que farán?
 Mort de gana a casa seva algun dia quedaran, que n' hem vist a més de quatre d' avaros que han mort de fam. Y llavors sa parentela, puig que de fills no n' té cap, tot fent com aquell que plora de sa mort se ve 'l raura.
 Li estarà be, que 'ls avaros al cap y a la fi no fan en aquest món més ofici que l' del gos del hortelá.

Lo general Castillo ha suprimit d' un cop de ploma 'ls sargentos primers.
 Lo motiu de aquesta supressió, es la sublevació de alguns de aquestos.
 Com a Espanya no hi ha classe, desde soldat a general inclusive, que no s' xagi sublevat, lo natural y lògic, ab suprimir los sargentos primers, hauria estat suprimir de cop tot l' exercí.
 ¡Lavoras, si, que hauriam quedat tranquils com una bassa d' oil!
 Mes aquesta tranquilitat no 'ls convé als que són a dalí.
 Tindriam por de quedar tranquilament com negra caps de llot en lo fons de las sossegadas aigues de un estany.

El *Imparcial* vol que al exercí hi estiguen representats tots los interessos socials, y com, segons *La Epoca*, la classe treballadora no representa cap interès social, de aquesta fets possem que resultarà que l' treballador quedarà lliure del servey de las armas.
 Perque es just que qui no te cap dret tampoch tinga cap deber.

A Barcelona tenim lo costum de anomenar salvatjes als aficionats a *corridos de toros* (nom intraduable al catalá).
 Lo calificatiu es just.
 Mes consti que son molts las poblacions de Catalunya que tenen plassa de toros, y que l' any que ve n' tindrem dues en aquesta capital, que vol passar per la mica civilitzada de Espanya.

El *Correo Catalán* diu que dins de poch la boina, que avuy es lo casquet de algunas provincias del Nord, serà la gora que s' porti a totas las provincias d' Espanya, inclosas las del Mitjdia.

Pero, sant cristiá, ¿no veu que a Andalucía hi ha massa calor pera portar la boina?
 Nos queixem de las tendencias uniformadoras dels partits anomenats per mal nom liberals, y 'ns surt ara El *Correo Catalán* volent uniformar fins la gora.
 Lo recomanem a *La Renaixensa*, que de segur no l' deixarà bo ni pels gossos.
 Y ab rahó.

La municipi de París, format en sa gran majoria de radicals y de socialistas, ha creat 30 bi-

liotecas públicas en diferents punts de la ciutat, y n' subvenciona espléndidament 18 de populars. Y lo millor es que 'ls llibres que contenen aquellas bibliotecas estan triats de menera que se adaptin a las necessitats del barri en que s' trovan establertes. Y aixó que París era la ciutat del mon que més nombrosas y millors bibliotecas tenia.

En cambi l' nostre municipi, presidit sempre per homes de carrera, may ha pensat en fundar cap biblioteca pública pera 'ls obrers.

Coneixeix que aquí 'ns sobra la ciencia. Lo que 'ns convé es duplicar las plansas de toros, pera seguir donantnos to de personas il·lustradas.

Sempre haviam cregut que l' dia que la policia volgués verho, agafaria a tots los lliadres que corren per Barcelona, es a dir, a tots no, perque n' hi ha que estan fora de tot perill de ser agafats.

Dit y fet. Basta que l' senyor Gobernador d'isemples a quatre inspectors de policia pera que el resto dels individus de aquesta institució, que es la salvaguardia de la pau y tranquil·litat dels ciutadans honorats, se donguessen prou bona manya pera agafar a més de quaranta subjectes pertanyents a la plebe dels lliadregots.

Lo que no sabrán ara es ahont ficarlos a tots aquestos lliadres, perque segons notícies, a la nostra presó hi ha més del doble dels presos que hi caben.

Axó 'ns dona la explicació de perque torném a veure desseguida al carrer a tants y tants de lliadres com cada dia s' agafan a Barcelona. Perque, es lo que ells dirán, ¿qué hem de posarlos los uns demunt dels altres com si fossin arengades?

Lo qual prova que axó de la presó necessita un arreglo tan radical com lo que l' senyor Gobernador ha fet la setmana passada ab la policia.

El *Globo* aplaudeix la creació de la Escola central de gimnasia perque, com diu ell, s' omplia l' ánima de tristesa la vista de aqueixa juvenalla groga, que omplia 'ls teatros y 'ls passeijs, juvenalla incapas de crear families vigorosas, y que no es més que planter de tota classe de malalties y desastres.

Lo que es a aquesta juvenalla, no hi ha gimnasia que la salvi. La classe mitja, la burgesia, está completament perduda moral y materialment parlant.

En altre temps tenia aquesta classe a favor seu la energia y la ciencia, duas cosas que la feren arribar al fi que desitjava. La energia la ha perduda gracias als vicis de tota mena de que s' es fet esclava; al veure rica ha cregut que ja no necessitava la ciencia pera res, y aquesta va passant paulatina, mes constantment, a mans del *quart estat*, que es lo qui ha de reemplaçar mes ó meos aviat a totes aquestas classes corrompudas y corruptoras que avuy imperan y que, si encara s' aguantan, es perque no hi ha ningú que las hi dongui una espenta.

Mes ja 'ls la donarán.

Alguns periodistas de Madrid ara l' han donada per desahirse y tractarse com a bogaderas.

Seguint per aquest camí, aviat lo tan cacarejat sacerdoti de la premsa farà bona parella ab lo sacerdoti dels catòlics.

En Jaumet, l' hereu d' en Carlos del As de Oros, ja está bo.

Los bisbes que no han permés pregar a Deu en las iglesias per la seva salut, s' han ben lluhit.

Y consti que jo me n' alegro. Aixís han probat que per posarse bo un home, no s' necessita a Deu per res.

Y menos als bisbes.

Diuen que adelantan rapidament los treballs pera construir la nova presó de Barcelona, que serà del sistema celular.

Au, au, doneuvos presos, que als periodistas nos convé molt la tal millora.

(Y encara dirán que l' govern no s' interessa per la premsa!)

Actualment s'estan fent de moda los tipos que saben passar-se més dies sense menjar.

Després d'en Tanner ha vingut en Succí, luego en Merlati, més tart un jove anglès, y de tots aquests més gran honra conseguix qui per més llarch temps dejuna.

Ja hi veig en això la mà de la Providència. En los llarchs dejunis senyala al poble espanyol lo camí per abontar deu perfeccionarse.

Dintre pocs dies s'obrirán las Cortes. Preparém a taparnos las orejas pel molt burgit que se sentirá en aquella pescadería de la política.

Y si algú dubta de lo just de tal calificació, que vagi escoltant:

Lo Govern llicarà de certes qüestions com una anguila y anirà a tall de crancó pel camí de la Libertat.

Los diputats ab bons sous ruciarán com uns paps y 'ls pretendents desahuciats barxarán com las agulias.

Los canovins cantarán com las sirenas pera veure d'endormiscar lo ministeri y agafar la paella pel manech a fi de fregar la gran traya nacional.

Los romeubenchs, tot saltant més que las llizias, farán de tibaron pera mirar si poden clavar caixalada al primer tall del pressupost que caygui al aygua.

Los esquerrans son uns bons llubarros, que preferim més ser cap d'arengada que cúa de llus, may passarán de xanquet monarquich.

Los possibilistas son los molls de la república a consecuencia de ser los més grans llusos de la monarquia.

Los republicans de la coalició son uns burretes frescos, que l'millor dia se convertiran en peixos espasats pera matar la ballena de la situació.

Y deixemnos de més peixos, que d'aquesta pescaderia política lo poble no n'treu may més que lampina.

Y a nosaltres podria arribarnos un rap del fiscal en forma de denuncia, que 'ns deixés més blaus que la sardina y 'ns fes treure una tipia pel ganyot, pera que després los tribunals, ab son pas de torrons, nos deixessin més prims que una aranya lentona star entre ratas, lo que per nosaltres fora pitjor plaga que la llagosta.

¡Gran noticia! Que no saben que a Barcelona aném a fer un'altra plassa de toros?

Com en la próxima Exposició Universal tenim de lluhirnos, res millor que pensar en nous torins.

No es espectacle nacional la qüestió de baynas? Donchs la abandoncia del art de la tauromaquia probará la bondat de nostres productes.

¡Y 'ls catalanistas parats! ¡Si les divises dels tors no son ab barretines vermells, les protestes dels catalanistas serán més socarrimides que les canyes de les banderilles togueres!

Continúa la empastifa diplomática de la qüestió d'Orient.

Allí lo que menos se té en compte, pels grans tirans que encara subsisteixen, es la voluntat dels pobles que ballan en l'assumpto.

Y no podria ser que l'tret los sortís als tirans per la culata?

El Condemado se ha transformomat en periódic d'ori.

Ho celebrem, desitjantil pocas ensopegadas y molts suscripciones.

¡Ah! y que durí.

A Nova-York acaba d'insugurarse la estatua més granuina y més simpática de la terra: LA LIBERTAT ENLUMENANT AL MON.

Ab a just mortu la república Nort-americana ha celebrat una festa nacional, demostrant aixís que fins los governs ja no poden resistir las corrents de Libertat, y en las nacions més avanzadas, to hom, en més ó menos grau, ren-deix tribut a las moderns ideas.

Lo frusí d'aquestos últims dies ve molt enfortimant defensent la pena de mort.

¡Home, home! No sembla sino que sos re-

ductors tingan de fer la escudella de carn de descamisat...

Lo carril de Sarriá, dimecres al dematí, va matar una dona prop del carrer de Provença.

Es molt natural que sovint hi hagi desgracias en la via.

Com que en aixó es lo únich que pot semblarse als carrils de debó.

Han passat ja a la Audiencia las duas causas que se segueixen a nostre director, per altres tantas denuncias de LA TRAMONTANA.

Lo senyor Fiscal té l'honor de demanarnos cinch mesos y alguna cúa de convent forsat per cada denuncia, y l'defensor, que ho es nostre estimat amic Sr. Vailles y Ribot, opina, en son escrit de defensa, que no hi ha motius en cap de las duas causas pera fer fratre a qui no té vocació per tal carrera.

Lo dia de las oracions ja l'avisarém oportunament a nostres llegidors pera que pogan venir a judicar del modo que ho pelan la gent de la justícia en materias periodoticias.

Y prou de filosofias... perque no estich per denuncias.

Lo nostre amic H. Cuadrado continúa a la presó per no tenir quatrecentos duros que l'justat li demana de fiança en metálic.

¡Admirém la sabia legislació d'imprenta que tals monstruositats fa possible!

CANTARELLAS

Lo nostre amic civil es xill com lo pare Adán, puig quan cil y Eva s'casaren ho feren sense capellans.

L'ofici de periodista es l'ofici més dolent: s'expone a ser rebuot y no guanyas cap diner.

Si Cristó volgués matar tots los sacerdots del temple, de segur no quedaria ni un sol capellá a la terra.

Paras los que teniu filla: si la volú ben educata, feu que may del món s'acostin a la gaitx dels peccats.

Los pobles civilisats de reformats tanen set, y 'ls governs, que prou ho saben, sempre 'ls fan deure a galet.

A desota del meu pis hi ha un certí que cria un burro: quan l'un bestia y l'altre rosa ¡si ho sentissin, filla, que durí!

Per timador y bigayre entrá en la presó de nostra ciutat, fa pocs dies, un reverent en estat de merceix, quin bon home va expansionarse tan ampliamet ab sas místicas costums al trobarse pres, que agafá una mantellina que ni Cristó hauria pogut aguantar la bravada.

Sos companys de gariola començaren a pendre pel seu compte, y dadas las costums de nostras presons, poden suposar nostres llegidors de quina manera deixarian los presos al citat ministre del Deu católic.

Es cosa de taparse 'l nas per la fatum y apartarne 'ls ulls ab repugnancia.

També fou engarjolat fa pocs dies un altre reverent, pero era més digne, puig son crim era polític y propi de la classe de sacerdots.

Era un futur aspirant a trabucayre, y tenia a casa seva un arsenal d'armas y municions pels carlins.

Al cap-de-vall, aquest no era més que un sacerdot que aspirava a portar lliberals al cel en gros y en tren directe.

En un collegi de jesuïtas de Manresa s'hi ha desarrolat lo tifus en extrem, qual calamitat era cuidadosament amagada pels amos del convent y ha sigut descuberta pels periódics lliberals després d'haverhi ja petat algun llanús deuteix.

Quan Deu Pare aixís se tracta ab los companys del seu Fill, ja sabra que s'ho mereixen. Com que No hay peor cuña...

Un capellá de Siracusa anomenat Pascal ha assassinat a duas noyas ab las que tenia relacions illicitas, anantsen després tan trempat a dir la missa.

Voldría saber quina cara deuria ferhi Deu mentres aquest assessí consagrava la hostia.

A Lleyda tenen un jesuïta gallego que cantant flamench es capás d'eclipsar las glorias de en Joan Breva.

Donchs a bon segur que aquest cantador de falduillas es lo company de Jesus més inofensiu de la colla.

Per una friolera: Tres infanticidis, quatre estaludas y un assassinat, los tribunals francesos del departament del Loire han condemnat a una reverencia a vint anys de grillot.

Y sort ha tingut encara de ser ministre de Deu Omnipotent y Totpoderós.

A Fransa han adoptat una llei d'ensenyanas anti-clerical.

A Espanya... per ara bons. Com de Fransa 'ns venen las modas, sempre tenim d'aguantar lo que allí rebuajan.

A Bulgaria s'trovan ab molts capellans que conspiran. Cada classe té sas propias aficions.

Un estanya-paellas místich arreglava un altar de la Coronys, quan cayent una pedra del sostre, mató al aprenent de papa.

Y qui no trobi l'miracle que l'busqui.

Per menjar ab excés, lo senyor Anton caminat se n'aná del altre mont; y per no menjar gens, lo bon Baldiri se anet fa la tempeja al cementiri. Que si vourte volém hem de fugir, locor, de tot extrem.

XARADA: Abir portant tres total del roset lo talia Ben, tonto més que una dia lu, lo ceygud sans ferli mal.

V. TARRIDA

ROMBO

Sustituir los pichs per l'etres que llegidas horizontal y verticalment; digan: la primera vacila, una consonant, la segunda, un quicor, la tercera, una ciutat d'Espayre; la quarta, un nom de roba, la quinta, lo poble de Catalunya; la sexta, los aucells no tenen; y la última, una vocal.

A. GARCIA

GEROGLÍFICH: 1 Agost f A l l J. MOIX

SOLUCIONS: XARADA: — Ma-no-bre. ROMBO: — M. Cor. Moret. Rey. T. ENDOGAFIC MURDACA: — Marieta. Armari. Marta. Risa. Rem. Té. M. GEROGLÍFICH: — Per danyolots Banyolots.

PROJECTE DE MONUMENT A LA CARITAT BURGESA

Encara hi haurà qui digui
que no son caritatius,
y fan que una sola dida
dongui de mamá a vuyt nins.